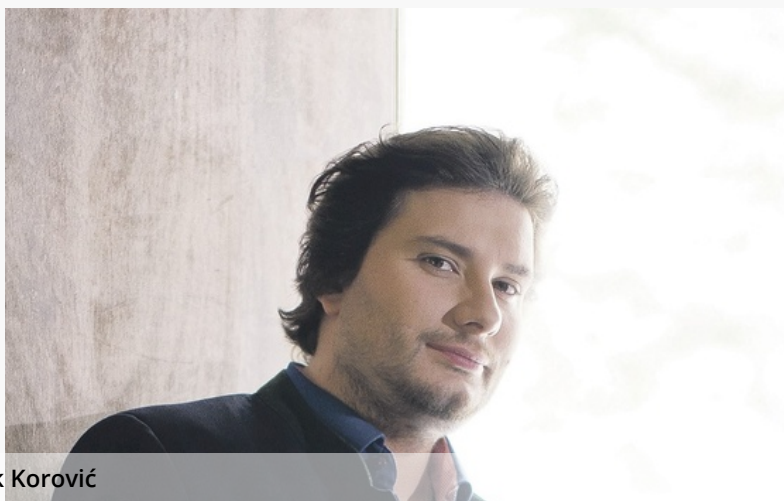

Korović: Klasika nije elitistička ako se svira dušom

Korović je sinoć pred prepunim gledalištem CNP-a, oduševio publiku dirigujući Dvoržakova slavna djela

41 PREGLEDA 2 KOMENTARA

Parižanin crnogorskih korijena, Mark Korović

AUTOR: Tijana Jovović

FOTO: MUZICKICENTAR.COM

Share

Tridesetogodišnji Parižanin crnogorskih korijena, Mark Korović, sinoć je pred prepunim gledalištem CNP-a, drugi put oduševio publiku u Podgorici, dirigujući Dvoržakova slavna djela - Koncert za violončelo i Šestu simfoniju. Genijalni violončelista Denis Šapovalov još jednom je svojim solom potvrdio svoje visoke izvođačke i muzikalne kvalitete, nastavljajući predivnu saradnju sa crnogorskim simfoničarima, a uz Marka Korovića za dirigentskim pultom koncert je zbilja bio praznik muzike velikog češkog kompozitora. Školovan na prestižnim francuskim i švajcarskim institucijama muzike, Korović je dirigovanje specijalizirao i na Sorboni, a pored aktivnog dirigovanja širom planete angažovan je i kao pedagog na konzervatorijima "Pol Dika" i "Rahmanjinov" u Parizu. Izuzetno temperamentno i rafinirano spaja svoju muzikalnost, ljubav prema muzici i ljudima, što se i te kako osjeća na sceni, u zvuku i energiji koju je sinoć podijelio sa crnogorskom publikom.

Kada ste prvi put stali pred Crnogorski simfonijski orkestar prošle zime, bila je to, u muzičkom smislu, ljubav na prvi pogled. Sinoć ste umjesto francuskih partitura, dirigovali slovenske... Da li je saradnja i rad sa ansamblom iz zemlje vaših predaka i za vas nastavila dobre vibracije i tokom ovog gostovanja?

Da, nastavili smo i nastavljamo da se poboljšavamo! Muzika koju smo sinoć donijeli publici je dosta drugačija od one koju smo izveli prošle godine. Izazov je veliki bio postići težak, širok i dobro izbalansiran zvuk, ali, istovremeno, zadržati fantastičnu fleksibilnost koju muzika zahtijeva. I dalje mi je veoma drago zbog naše saradnje i načina na koji radimo zajedno.

Je li francuska muzika uvijek imala neki svoj specifikum, kroz ranije epohe i danas, ili je dosljedno pratila razvoj evropske muzike? Koliko je, pak, sama klasična muzika uspjela da zadrži i sačuva vlastitu jedinstvenost, da ne kažem "elitizam" u moru novih žanrova i zvučnog sinkretizma... ili (ipak) nije?

Francuska muzika mi je posebna, od baroka i plesovima inspirisanog Žan Baista Lilića, koji je inspirisao ples i ritmove do Ravela ili Debisija, nadahnutih impresionističkim slikarstvom... Međutim, kakvu god muziku da izvodite, ne može biti smatrana elitističkom ako se svira srcem i dušom. Publika može osjetiti tu volju za dijeljenjem emocija. Čak i u klasičnoj muzici emocije mogu biti komplikovane, njihovu jedinstvenu snagu oživljavaju muzičari i to je ono što zbližava muziku i publiku.

Dirigujete često i velike vokalno-instrumentalne forme. Koliku moć ima sami ljudski glas, ili je prosto instrument, najsavršeniji...?

Glavna razlika je u tome što je pjevanje stvaranje muzike čitavim tijelom, bez instrumenata. Postoji jedna unutrašnja ljepota u zajedničkom muzičkom disanju, kada ljudi stvaraju muziku zajedno, i dostižu nešto više nego što bi sami kroz muziku ili riječi mogli dostići. Muzika sama je savršenstvo (ili nesavršenstvo), bez obzira da li je riječ o glasu ili instrumentu.

Tokom jedne od proba sa Crnogorskim simfonijskim orkestrom rekli ste, radeći Dvoržakovu Šestu simfoniju "I like hidden things"... jeste li iskustvom došli do toga ili ste uvijek tražili unutar slojeva partiture?

Moj posao je da "otkrivam" šta partitura govori. Ponekad moram da idem jako duboko i "kopam" unutar partiture da bih našao dobro rješenje. Isto je i to u orkestru, uši su privučene melodijom, ali ono što je u njom skriveno jednako je važno za muziku."

Naš posao zahtijeva dobra muzička i humana rješenja

Da li i dalje ljepota vaše profesije prevazilazi teškoće, umor, finansije... ili se mora balansirati na razne, često i neumjetničke načine?

Da, definitivno ljepota i sreća preovladaju svaki put.

Neke teškoće jave se ponekad, ali naš posao je da pronađemo dobra i muzička i ljudska, humana rješenja.

Ljudski kontakti, dijeljenje muzike definitivno nadilaze one druge, "neumjetničke". Ključna stvar za uspjeh dirigenta je rad.

Da bi se dostigao ovaj nivo, potrebna je ogromna predanost muzici, ali ona mora biti kombinovana sa snažnom i velikom idejom muzičke umjetnosti i voljom da se ona dijeli.